

og Daad skal med Taknemmelighed bevares, saalænge der er et Danmark til. Da vi for faa Dage siden sidste Gang vøterede om Grundlovens Indskrænkning, var det kun med en mismodig Resignation, jeg gav mit bekræftende Ja; thi hiin store kongelige Gave var i sin Heelhed med hvert Aar bleven det danske Folk kjærere, og jeg sølte Dieblikkets Betydning, sølte, at jeg i det danske Folks Navn bragte Heelstaten et betydeligt Offer, og — det gif vist Mange som mig. Jeg har den Tillid til Ministeriet, at det, for det elskede Danmarks Skyld, vil virke for, at dette vort Ja ikke i Fremtiden skal brænde Nogen af os paa Samvittigheden, virke for, at det danske Folk aldrig nogensinde skal komme til at vaande sig under det bragte Offer. Og jeg maa tilstaae, at den kongelige Udtalelse om Ufrænkkeligheden af de os ved Grundloven skænkede dyrebare Rettigheder og Friheder, samtidigen med Hans Majestæts Stadfæstelse af Grundlovs-Indskrænkningen, allerede har lettet endeel af den Ansvars-Byrde, der tyngede mig, og at det høitærede Ministeriums Imødekommen med at forskaffe os Samme har givet min Tillid til dets redelige Willie en væsentlig Styrke.

Det er saaledes ingenlunde for at tilside sætte et Forsatningsudkast, hvis Grundprincip efter min Overbeviisning er det ønskeligste, ingenlunde for at vanskeliggjøre et Ministeriums Stilling, hvis Fratræden jeg vil ansee som et Vanheld for Danmark, men ene alene for, at give det ærede Ministerium Tid til at gennemføre i Forsatningsloven de vigtigste af Folkeønskerne, nu, da det gennem Rigsdagen kender dem, at jeg agter at stemme mod Grundlovs-Indskrænkningens dieblikkelige eller ubetingede Strafftræden.

Skulde jeg paa Sagens sidste Trin finde mig opfordret til at stemme anderledes, — og der vil høre klare og stærke Bevæggrunde for at bringe mig dertil, — saa maatte det sandelig være, fordi min Tillid til det ærede Ministerium havde tabt endeel af sit Omfang, ikke med Hensyn til dets Willie, men med

Hensyn til dets Gyne til at gennemføre de antydede Undringer, ligeoverfor de foreliggende Forpligtelser, Hindringer og Vanskeligheder, da maatte det være, fordi jeg var kommen til at pine større Fare for Fædrelandet, ved at Sagen stillede i Bero, da maatte det være for den klart anerkjendte Nødvendighed, jeg bøiede mig. Jeg hører ikke til dem, som af nogensomhelst Mennekesfrygt lader sig rokke fra deres Overbeviisning, heller ikke til dem, om der gives Saadanne, der kunde frygte for, at den nærværende Regjering vil paatvinge os enten dette Forsatningsudkast eller noget Bærrer, — dertil er min Tillid til vor høitællede Konge og, jeg kan tilføie, til det ærede Ministerium altfor stærk og altfor inderlig; men jeg hører til dem, der vel kunde frygte for et „uundværligt Ministerium“, hvis det nærværende skulde fratræde, jeg hører til dem, der frygte for en Gjennemførelse af Forordningen af 26de Juli, — jeg hører til dem, der nære Frygt for, at vor bevægede Tids Storme muligviis kunde nærme sig vort elskede Fædreland, inden det var fuldkommen helet efter dets Sønderlemmelse, — til dem, der ikke kunne sætte deres Fædrelands Velvære og Sikkerhed paa Spil, for at gennemføre en Modstand, som maaskee i Afstemningens Dieblik maatte være faretruende. Foran mig ligger altsaa: paa den ene Side Betingelsen for et villigt Ja, i Midten et Nei, og paa den anden Side den mørke, uhyggelige Grændse for min Modstand. O, at det maatte blive mig muligt med freidigt Sind at udtale det Første! Paa den klarere Overbeviisnings Bei skal jeg nu stræbe at ile fremad til et af disse Maal; jeg kan, jeg bør, jeg tør i det mig betroede ansvarsfulde Hverv, med mit elskede Fædrelands Velvære og Sikkerhed for Die, ikke fravige denne Bei et Haarsbred. Med denne Udtalelse være tillige min eventuelle Stemmegivning motiveret.

Rampmann: Saavidt jeg kunde forstaae den ærede sidste Taler, var der dog noget Haab om, at han kunde komme til at sige Ja til den Beslutning, hvortil Forslaget nu foreligger. Idet jeg reiser mig for at tale